

12552 *LLEI ORGÀNICA 15/1994, d'1 de juny, per a la cooperació amb el Tribunal Internacional per a l'enjudiciament dels presumptes responsables de violacions greus del dret internacional humanitari comeses en el territori de l'ex-Iugoslàvia.* («BOE» 131, de 2-6-1994.)

JUAN CARLOS I
REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La Resolució 827 (1993) del Consell de Seguretat de les Nacions Unides ha creat un tribunal internacional per a l'enjudiciament dels presumptes responsables de violacions greus del dret internacional humanitari comeses en el territori de l'ex-Iugoslàvia, i al mateix temps n'ha aprovat l'Estatut.

Adoptada aquesta Resolució sobre la base habilitadora del capítol VII de la Carta de les Nacions Unides, no hi ha dubte del seu caràcter jurídic vinculant en l'esfera internacional per a tots els estats.

El paràgraf 4 de la Resolució obliga tots els estats a adoptar les mesures necessàries d'acord amb el seu dret intern, per complir la Resolució i fer efectiu l'Estatut. No es tracta de reconèixer la competència del Tribunal, com és regla usual en relació amb altres tribunals internacionals, ja que aquesta competència «erga omnes» ja existeix, sinó d'adoptar les mesures internes adequades, tenint en compte l'especialitat de la seva font jurídica, que no és un tractat internacional sinó una resolució d'una organització internacional.

La Llei es basa en una legalitat internacional preexistent de caràcter convencional o consuetudinari, com és l'anomenat dret humanitari, contingut bàsicament en els convenis de Ginebra o la Convenció sobre el genocidi. És una opinió generalitzada que, al seu torn, aquest dret convencional ha arribat a ser part del dret consuetudinari.

La Llei, partint del caràcter autoexecutiu, en sentit material, de gran part de l'Estatut, aporta només algunes previsions que permetin instrumentar-lo, en les matèries que la nostra Constitució reserva a la Llei orgànica.

A l'article 3 s'atribueixen al Ministeri de Justícia les funcions d'autoritat central, per a les relacions externes amb el Tribunal, i se centralitzen en l'ordre intern les funcions judicials en l'Audiència Nacional, que ja té competències exclusives en matèria d'extradició, cessions de jurisdicció i transmissió de processos. Això no exclou, naturalment, les competències generals del Ministeri d'Afers Exteriors, i la competència interna de la jurisdicció militar si s'escau.

A l'article 4 es regula la hipòtesi de jurisdiccions concurrents, inclosa la jurisdicció militar, i s'aporten complements processals al principi de preeminència del Tribunal Internacional que estableix l'article 9 de l'Estatut i, en concordança amb aquesta solució, també es desenvolupa el principi «non bis in idem», encara que no s'hi fa cap referència al paràgraf 2 b) de l'article 10 de l'Estatut, perquè les hipòtesis que preveu difícilment es poden donar a Espanya.

A l'article 6 es regula, adaptant-la a l'Estatut, la detenció. No hi ha d'haver dubtes sobre la procedència, en abstracte, de la detenció, d'una banda, perquè normalment hi ha doble incriminació i, de l'altra, perquè, independentment de les regles unilaterals de competència internacio-

nal, hi ha a més una regla de competència a aquest efecte, derivada del mateix Estatut.

Una alteració significativa en relació amb les nostres normes en matèria d'extradició és el fet que els articles 19 i 20 de l'Estatut no parlen en cap moment d'extradició, sinó del lliurament o remissió al Tribunal. L'informe del secretari general de les NU (paràgraf 102) sembla excloure clarament el procediment d'extradició. Aquest dispositiu coincideix amb plantejaments anteriors espanyols, sobre simplificació de l'extradició, exposats en la Conferència de Funchal de Ministres de Justícia de les Comunitats i actualment en estudi en el marc del Comitè de Coordinació d'Alts Funcionaris, que estableix el títol VI del Tractat de la Unió Europea.

Del conjunt d'aquests elements també es desprèn que es rebutja el sistema de sentències en rebel·lia.

A l'article 7.3 es reconeix una competència extraterritorial per a l'enjudiciament de delictes de fals testimoni davant el Tribunal Internacional, i s'omple així una llacuna del nostre ordenament, encara que aquesta innovació ja ha estat precedida per una disposició en aquest sentit en l'Estatut del Tribunal de Justícia de les Comunitats i en el Reglament de procediment del dit Tribunal.

En matèria de compliment de penes, l'article 8 conté previsions que poden no ser immediates, ja que estan subordinades al fet que Espanya faci una declaració específica d'acceptar ser un Estat de compliment.

Article 1. *Obligació de cooperació.*

Espanya ha de prestar plena cooperació al Tribunal Internacional per a l'enjudiciament dels presumptes responsables de violacions greus del dret internacional humanitari comeses en el territori de l'ex-Iugoslàvia (d'ara endavant, «el Tribunal Internacional»), creat per la Resolució 827 (1993) del Consell de Seguretat de les Nacions Unides.

Article 2. *Fonts.*

La cooperació s'ha de prestar de conformitat amb el que preveuen la Resolució 827 (1993), l'Estatut del Tribunal, aquesta Llei i, en el que no hi estigui previst, per les normes generals penals, substantives i processals.

Article 3. *Autoritats competents.*

1. Sense perjudici de les competències del Ministeri d'Afers Exteriors, el Ministeri de Justícia és l'autoritat central competent per tramitar les sol·licituds de cooperació del Tribunal Internacional i les que s'adrecin a aquest.

2. Els òrgans de l'Audiència Nacional, en l'àmbit de les seves respectives competències, són exclusivament competents per a la cooperació amb el Tribunal Internacional.

Article 4. *Jurisdicció concurrent.*

1. Quan els tribunals espanyols de la jurisdicció ordinària o militar siguin competents, d'acord amb les seves respectives normes orgàniques i processals, per jutjar fets compresos en l'àmbit d'aplicació de l'Estatut del Tribunal Internacional, han d'iniciar o continuar les actuacions, mentre no siguin requerits d'inhibició pel Tribunal Internacional.

2. Un cop rebut el requeriment d'inhibició, el jutge o tribunal ha de suspendre el procediment i, sense perjudici de seguir coneixent d'actuacions urgents, ha de remetre les actuacions a l'Audiència Nacional, que ha de dictar una resolució d'inhibició a favor del Tribunal Internacional. Els òrgans judicials militars, si s'escau, han de remetre les actuacions, per mitjà del Tribunal Militar Central, a l'Audiència Nacional.

3. Només es pot desestimar el requeriment, quan el fet no entri en l'àmbit de competència temporal o territorial del Tribunal Internacional.

4. Cap jutge o tribunal espanyol no pot plantejar un conflicte jurisdiccional al Tribunal Internacional, i s'ha de limitar a exposar les raons que cregui que fonamenten la seva pròpia competència.

Article 5. *Principi «non bis in idem».*

Les persones jutjades a Espanya per un delictes ordinaris també ho poden ser pel Tribunal Internacional, si la qualificació que aquest dona als mateixos fets es fonamenta en les tipificacions que preveu l'Estatut del Tribunal Internacional.

Article 6. *Detenció i lliurament.*

1. La persona resident a Espanya contra la qual s'hagi confirmat una acusació, i si la Sala de Primera Instància del Tribunal Internacional ha dictat una ordre de detenció, ha de ser detinguda i informada dels càrrecs que se li imputen pel Jutjat Central d'Instrucció de l'Audiència Nacional.

2. L'Audiència Nacional n'ha d'acordar el lliurament, sense necessitat de procediment formal d'extradició, i ha d'especificar en la mateixa resolució la durada màxima de la detenció provisional que sigui procedent segons la legislació espanyola.

Article 7. *Compareixença davant el Tribunal Internacional.*

1. Les persones esmentades per comparèixer davant el Tribunal Internacional, en qualitat de testimonis o perits, tenen la mateixa obligació de comparèixer que l'exigida per comparèixer a Espanya.

2. El Ministeri de Justícia ha d'anticipar les despeses necessàries per a la compareixença.

3. El fals testimoni davant el Tribunal Internacional s'assimila al delictes de fals testimoni en una causa penal,

i pot ser jutjat a Espanya a petició del Tribunal Internacional.

4. Espanya garanteix la immunitat de les persones en trànsit per comparèixer davant el Tribunal Internacional.

Article 8. *Compliment de penes.*

1. Si Espanya fa la declaració que preveu l'article 27 de l'Estatut del Tribunal Internacional, hi ha d'especificar que segueix el procediment de prossecució de la pena i que aquesta no pot excedir el màxim previst per a les penes privatives de llibertat a Espanya.

2. Els jutges de vigilància penitenciària han d'informar l'Audiència Nacional, i aquesta el Ministeri de Justícia, de qualsevol incidència significativa en el compliment.

3. Quan s'iniciï un expedient d'indult o commutació de la pena, el Ministeri de Justícia ho ha de posar en coneixement del Tribunal Internacional, i no es pot adoptar cap resolució fins que es pronunciï el Tribunal Internacional, i es denega el benefici si el dit Tribunal ho decideix.

Disposició final única. *Vigència.*

Aquesta Llei roman en vigor fins a la dissolució del Tribunal Internacional, sense perjudici dels efectes que es derivin de l'aplicació dels articles 7.3 i 8.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 1 de juny de 1994.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
FELIPE GONZÁLEZ MÁRQUEZ